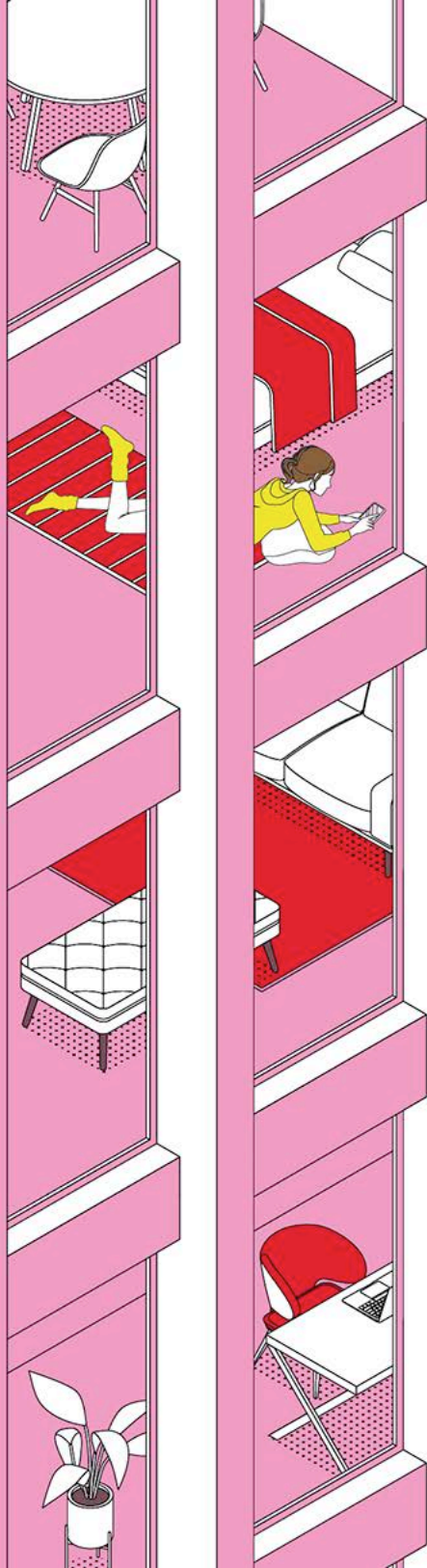

AMANDA ROMARE

DE
HALVE
STAD
BESTAAT
UIT
MANNEN
DIE ME
HEBBEN
GEDUMPT

ROMAN

16 november

De Consultant

Ik zit te schijten. In het enige appartement in Malmö dat ik me vijf jaar geleden kon veroorloven, een anderhalvekamerstudio van 44 vierkante meter, gelegen naast de Sorgenfriskola, de basisschool waar voetballer Zlatan ooit op zat. Naar het schijnt vond hij het daar vreselijk: hij was zo lastig dat hij een remedial teacher toegewezen kreeg, wat hem het gevoel gaf dat hij een hersenloze weirdo was. Ik denk daar vaak aan als ik erlangs loop en word dan overvallen door 1) de merkwaardige sensatie dat ik sympathie voel voor Zlatan, en 2) irritatie omdat hij deze buurt niet leuk vond. Om de een of andere reden stoor ik me daaraan.

Ik woon aan de Eslövsgatan, en er zijn twee routes vanaf mijn werk naar huis: de Spånehusvägen, wat het snelst is, of de Sorgenfrivägen, wat het mooist is. De Sorgenfrivägen is een lange, rechte asfaltweg langs de begraafplaats die verlicht wordt met lampen in verschillende kleuren, waardoor het lijkt alsof de weg omhuld is door een gigantisch lichtsnoer. Ik was helemaal blij toen die lampen een paar jaar geleden werden neergezet, trots dat de gemeente precies de straat naast mij had uitgekozen voor dit culturele initiatief.

Het bleek alleen geen cultureel initiatief te zijn, maar een maatregel om straatprostitutie tegen te gaan.

Maar goed, vanavond ben ik niet op de Sorgenfrivägen, en trouwens ook niet op de Spånehusvägen, want zoals ik al zei zit ik op de wc, en ik ben zo depri dat het voelt alsof ik doodga.

Ik ben vandaag weer gedumpt. Yes. Gedumpt worden betekent voor mij iets anders dan voor de meeste mensen, die het woord vooral gebruiken als ze een tijdje met iemand samen zijn geweest en dan uit elkaar gaan, of als ze lang met iemand hebben gedatet. Dat punt zal ik

helaas nooit bereiken. Ik ga op één of twee dates, en daarna word ik vrijwel altijd gedumpt.

Ik kan er natuurlijk voor kiezen om het bijvoorbeeld ‘afgewezen’ te noemen, maar dat woord matcht niet met hoe ik me erbij voel. Gedumpt worden komt voor mij meer in de buurt van tien keer achter elkaar afgewezen worden. En tegen die tijd vind ik dat je het volste recht hebt om zelf te bepalen in welke context je het woord gebruikt.

Dit keer was het een managementconsultant.

Fucking knap, goeie pik, slechte zoener. De eerste keer dat ik hem zag was in Grand, de bar die één verdieping onder de smoezelige biljarthal zit. Ik was er samen met Lilleman, Adina, Jabba en Ronja. Adina is mijn zus, Jabba en Lilleman zijn zelf ook zussen, en samen met de zusloze Ronja vormen we de Dr Pepper-club. Die naam ontstond op een vrij saai festival waar iemand onze drank jatte en wij, omdat we superblut waren, aangewezen waren op onze meegebrachte Dr Peppers. Normaal gesproken zijn die blikjes zo’n beetje het minst gewild (net als ik als het om de liefde gaat, denk ik weleens als ik in een sombere bui ben), maar dit festival waren ze onze redding.

Ik zag de Consultant meteen nadat ik mijn jas had opgehangen. Het was lang geleden dat ik zo’n knappe guy, een kopie van Jake Gyllenhaal, naast een al net zo’n knappe andere guy zag staan. Ze droegen allebei een trenchcoat, hadden allebei een biertje in hun hand en leken totaal niet op de andere aanwezige jongens. Het waren geen hipsters, geen coole mensen uit Möllan, of van die types die zich kleden alsof ze uit de jaren zeventig komen; het waren Lilla Torg-kakkers, die op zaterdagavond stevast in het centrum te vinden zijn. Compleet met netjes gekamde haren en al.

Normaal gesproken stap ik nooit op zo’n jongen af. No way dat ik daar genoeg zelfvertrouwen en lef voor heb. Adina zegt dat ik een tien ben en dat tien in alle leagues kunnen daten, maar ze is ook mijn zus. Ik weet best dat ik eigenlijk een zeven ben. En de jongen die hier voor mijn neus stond, met het lange goudbruine haar en de grote donkergroene irissen, zat zeker twee of drie leagues boven mij.

Maar het toeval wilde dat ik naast Lilleman stond. En in tegenstel-

ling tot mij is Lilleman knap. Heel knap. Naast de genetische verschillen tussen ons heeft ze ook nog twee andere dingen die ik niet heb: geld en een gebrek aan klimaatschaamte. Ze geeft elke maand meer dan tienduizend kronen uit aan shoppen, ze laat haar wenkbrauwen verven (ik doe dat elke ochtend zelf, met een potlood en wisselend resultaat) en ze laat altijd haar nagels doen. Ik zeg vaak dat ik de drie v's ben (verschrikkelijk single, verschrikkelijk alleen en verschrikkelijk gedumpte) en Lilleman de drie p's (perfect gezicht, perfecte borsten, perfecte kont).

Ik volgde Lilleman als een schaduw toen ze de vriend van de Consultant ging versieren, en een uur later was ik (tot mijn extreme verbazing) ook op weg naar het huis van de Consultant. Hij had voorgesteld om een taxi te nemen. Het was helemaal niet ver, we hadden het prima kunnen lopen, maar hij stond erop. Hij woonde in het centrum, in zijn eentje in een driekamerappartement hoewel hij jonger was dan ik; zevenentwintig pas. Het appartement was schoon, opgeruimd, gezellig. Zijn overhemden waren op kleur gesorteerd en hij liet me trots zijn enige tweedehandskledingstuk zien: een regenjas.

Tot mijn schrik ontdekte ik midden in de woonkamer een Zlatan-altaar. Ja, Zlatan, Sorgenfri-Zlatan! Zijn gezicht staarde me aan vanaf een poster, rond de lijst hing een sjaal en zijn autobiografie was tentoongesteld op een tafel.

Hij: Die heb ik drie keer gelezen.

Wie leest Zlatans autobiografie nou drie keer?!

Toen kusten we. Helaas niet bijzonder goed, want zijn tanden deden hun uiterste best om mijn tong eraf te trekken. Maar zijn penis was groot, daar had ik goed zicht op toen hij opstond om condooms te pakken. Hij stond fier omhoog en leek groter dan hijzelf.

Toen ik in de badkamer mijn blauwe lippenstift eraf probeerde te halen (die draag ik bijna nooit, maar ik trek er altijd tien mee aan) begon hij me te zoenen, en ik zoende terug, maar daardoor vergat ik het wc-papier weg te gooien en moest ik het de hele seks lang in mijn hand houden. We hebben ook tegen de muur gezoend, net als in de film.

Toen hij in me zat, kreunde hij een beetje vreemd. Alsof hij met elke stoot klaarkwam, waardoor ik niet zeker wist wanneer hij nou echt kwam. Ik merkte dat ik me steeds voorbereidde om op mijn zij te rollen omdat ik dacht dat het klaar was, maar het duurde veel langer dan ik had verwacht en ik slaagde er zelfs in om zelf klaar te komen (met behulp van mijn vingers) voordat hij me uiteindelijk een extra diepe stoot gaf en boven op me in elkaar zakte en daar een hele tijd stil bleef liggen. Wat op de een of andere manier wel gezellig was, ook al waren we nou niet bepaald aan het knuffelen of zo.

Hij had een enorm bed waar ik heerlijk in had kunnen slapen, maar ik zei dat ik naar huis ging. Hij ging me voor door het trappenhuis, in zijn boxer, met zijn blote voeten op de stenen vloer. Hij zwaaide me uit bij de voordeur en ik hoopte dat een van zijn burens naar buiten zou komen terwijl hij terugliep naar zijn appartement.

De dag erna was ik in opperste staat van dateparaatheid. Ik checkte elke twee seconden mijn telefoon en ging zelfs naar de bibliotheek om de autobiografie van Zlatan te lenen (het leek me wel goed om die te lezen, zodat we de volgende keer iets zouden hebben om over te praten). Maar na een week hield ik het niet meer uit en appte ik hem met de vraag of we konden afspreken.

Hij: Ik zal heel eerlijk zijn, ik ben weer aan het daten met een ex, maar ik wil jou ook zien dus ik zit een beetje in een spagaat.

Oké. Eh, nee?

Maar ik stuurde:

Ik: Geen probleem voor mij, wanneer zullen we afspreken?

Dat was tweeënhalve week geleden. Geen reactie. En toen, eergisteren, zag ik hem in mijn stamrestaurant, en dat was het begin van een reeks gebeurtenissen die ertoe leidden dat ik nu op de wc zit met mijn laptop op mijn knieën terwijl ik zo depri ben dat ik mezelf wil verdrinken.

Adina, Lilleman en ik hadden afgesproken voor milkshakes en hamburgers. Adina vertelde dat ze onderweg hiernaartoe naast een dakloze man in het bushokje stond die haar lange tijd wantrouwend had aangestaard en haar toen met krakende stem had gevraagd: 'Je gaat me toch niet verkrachten?'

En precies toen ik daarom begon te lachen, zag ik hem.

Hij zat aan een tafel parallel aan die van ons, met zijn trenchcoat over de stoel naast hem. En blijkbaar had hij mij ook al gezien, want een paar tellen nadat ik hem had ontdekt, keek hij mijn kant op en glimlachte hij. We zwaaiden. Gênant, ongemakkelijk en formeel. Ik merkte dat hij tijdens het eten steeds naar me bleef lachen, de klootzak. Een beetje met me gaan zitten flirten terwijl hij me had geghost. Ik kon nauwelijks van mijn burger genieten omdat ik zo hard mijn best moest doen om niet te vaak zijn kant op te kijken, en ik probeerde hem dus te negeren, maar toen hij op het punt stond om weg te gaan botsten we uiteraard tegen elkaar op, omdat dat precies het moment was waarop ik naar de wc moest.

Ik: Jammer dat het niks geworden is.

Hij (keek me diep in de ogen, net als de vorige keer, en toen naar mijn witte, half doorzichtige zijden jurk die ik een paar dagen eerder gekocht had): Ja, misschien moeten we het nog een keer proberen?

Ik (in de war en met een veel te luide en blijde stem): Ja, laat maar weten hoe en wat.

Hij: Ga ik doen!

Denk je dat ik in de week daarna iets van hem heb gehoord? *NEE.*

Denk je dat ik hem heb geappt? *JA.*

Had ik dat moeten doen? *NEE.*

Ik: Heb je zin om dit weekend samen naar de film te gaan?

Hij (een dag later): Lijkt me leuk, maar het weekend wordt een beetje lastig. Zou je eventueel morgenavond kunnen?

Ik: Lastig voor je ex? Ja, ik kan morgen.

Er ging weer een halve dag voorbij. Ik had een raar gevoel in mijn borst.

Hij: Hehe, ja precies, we zien elkaar weer vaker.

Hij: Dus ik denk dat ik het deze keer toch beter aan me voorbij kan laten gaan. Het voelt niet goed om af te spreken.

Ik voelde me vernederd. Dubbel afgewezen, en ook nog kwaad dat mijn geilheid niet zoals gepland bevredigd zou worden. Dat is namelijk niet meer gebeurd sinds we elkaar zagen (en zelfs toen maar amper). Maar goed, ik reageerde chill:

Ik: Snap het. Had wel echt zin. Maar fijn dat je iemand hebt gevonden die je leuk vindt, *she's a lucky dudette*.

Hoewel ik het wel een beetje sneu voor haar vind dat ze nu voor de tweede keer iets krijgt met een slechte zoener.

Hij: Wat zeg je dat mooi!

Voelde me nog vernederder.

Had op dit punt eigenlijk moeten stoppen met appen, maar dat deed ik natuurlijk niet.

Ik: Altijd! (Probeerde te verwijzen naar een grap die hij vertelde op de avond dat we samen naar huis gingen en die ik me nog goed herinner omdat ik een loser ben die dat soort dingen onthoudt.)

Geen reactie.

Ik ben weer gedumpt.

Lilleman trouwens ook. Ze ging naar huis met de vriend van de Consultant, Jakob de Makelaar, die haar op dezelfde manier ghostte, dus we zijn nog steeds de grootste singles van Malmö, Zweden en de wereld als geheel.